

EUROPEAN REFORMS BULLETIN 2020 No 2

European Reforms Bulletin

2020

scientific peer-reviewed journal

No. 2

Founded and edited by Centre for European Reforms Studies, a.s.b.l. Grand Duchy of Luxembourg (Registre de commerce et des sociétés, Luxembourg, F 10.340, siège social: L-1541 Luxembourg, 36, boulevard de la Fraternité).

Tel.: +352661261668

e-mail: bulletin@email.lu

http://cers.eu.pn/bulletin.html

Editorial board: Yeskov S. (D.Sc., Assoc. Prof., Luxembourg, editor-in-chief), Zaiets O. (PhD, Assoc. Prof., Luxembourg, deputy editor), Dymarskii Ia. (D.Sc., Prof., Russian Federation), Kaluzhnyi R. (D.Sc., Prof., Ukraine), Karchevskiy N. (D.Sc., Prof., Ukraine), Korystin O. (D.Sc., Prof., Ukraine), Kretova A. (PhD, Russian Federation), Nedodaieva N. (D.Sc., Prof., Israel), Rozovskiy B. (D.Sc., Prof., Ukraine), Zablodska I. (D.Sc., Prof., Ukraine).

European Reforms Bulletin is an international, multilingual (English, Ukrainian, Russian), scholarly, peer-reviewed journal, which aims to publish the highest quality research material, both practical and theoretical, and appeal to a wide audience. It is an official bulletin of the Centre for European Reforms Studies and is published 4 times a year (quarterly). It includes articles related to legal and economic issues of reforms in European Union and Europe-oriented countries, including efficiency and experience of these reforms, comparative studies on all disciplines of law, cross-disciplinary legal and economic studies, and also educational issues. It welcomes manuscripts from all over the world, in particular from countries which made European choice recently. It accepts articles from professional academics, researchers, experts, practitioners and PhD students.

Responsibility for the accuracy of bibliographic citations, quotations, data, facts, private names, enterprises, organizations, institutions and government bodies titles, geographical locations etc. lies entirely with authors. All the articles are published in author's edition. Authors must accept full responsibility for the factual accuracy of the data presented and should obtain any authorization necessary for publication. The editorial board and the Centre for European Reforms Studies do not always share the views and thoughts expressed in the articles.

The editorial board reserves the right to refuse any material for publication and advises that authors should retain copies of submitted manuscripts and correspondence as material cannot be returned. Final decision about acceptance or rejection rests with the editor-in-chief and editorial board. By submitting an article for publication author declares that the submitted work is original and not being considered elsewhere for publication and has not been published before.

Recommended for publication by the Centre for European Reforms Studies (protocol of the general meeting No. 04 15.05.2020)

© European Reforms Bulletin, 2020

© Authors of articles, 2020

Table of contents

Buga A.U. The Method of Crimes Related to Drug Trafficking as an Element of Forensic Characterization	2
Dmytrenko N.A. Criminological Characteristics of a Person Who Commits Crimes in the Armed Forces of Ukraine	8
Efteniy V.V. Analytical Assessment of the Operational Situation as a Prerequisite for the Formation of Operational Positions	12
Holenko N.M. Weapons Training in the Content of Professional Education of Employees of the Special Police Division	17
Hrytenko O.A., Chekmarova I.N. Incentive Measures Applicable Persons Deprived of Liberty: Reform Tendencies in Criminal Executive Legislation	22
Huz D.O. Organisational Aspects of the Realisation of Strategies for the Integrated Development of Tourism Enterprises	28
Izbash K.S. The Concept and Essence of Public and Socially Useful Works in the System of Administrative Penalties	32
Kiselyov M.Y. Regulatory and Legal Regulation of Private Performers	37
Kharitonova M. Structural elements of the procedural status of a witness in the criminal proceedings of Ukraine	42
Kuznetsova O.V. Genesis of the Origin and Establishment of a Simplified Taxation, Accounting and Reporting System in Ukraine	47
Lutsiuk K.L. General Education and Vocational Training of Juvenile Convicts as a Means of Their Correction and Resocialization	56
Musaieva S.S. Strategic Goals, Forms for Ways of Interaction of the National Police of Ukraine With the Bodies of State Power and Local Self-government in Ensuring Public Safety and Order	60
Pereverziev D.M. Activities of the Public Administration in the Field of Administrative and Legal Protection of the Rights of Children With Disabilities Regarding the Creation of a Barrier Free	64
Savelieva I.V. Some Organizational and Regulatory Aspects of Appointment and Conduct of Complex Sono-Linguistic Examination	69
Shkuta O.O. Crimes in the Military Sphere: Reasons and Conditions	74
Terno A.M. Comparative Legal Analysis of Criminal Liability for Non-Execution of Court Decisions in Foreign Countries	78
Teteriatnyk H.K. Legal Adjusting of Proceeding in the Lost Materials of Criminal Case in Conditions of Emergency Legal Regime	83
Voronyatnikov A. Problems of Determining Measures of Public Administration in the Sphere of Sanitary and Epidemic Well-Being of the Population	88
Yatskevych R.V. Forensic Classification of Criminal leaders	93
Yurchenko P.U. Forensic Classification of Crimes Related to Violation of the Procedure for International Transfers of Goods Subject to State Export Control	98
Tkachuk G.V. The Concept of a Trademark and its Function	102
Overkovskiy K. Pledge as a Way of Disposal of Rights Industrial Property	107
Yankova L. Yu. Typical Court Situations at the Stage of Preparatory Proceedings in Consideration of Criminal Cases	113
Konstantinov A. A. Historical Aspects of the Development of Criminal Responsibility for the Issue of Regulatory Legal Acts that Reduce Budget Reference	118

TYPICAL COURT SITUATIONS AT THE STAGE OF PREPARATORY PROCEEDINGS IN CONSIDERATION OF CRIMINAL CASES

Ludmila Y. Yankova

Odessa State University of Internal Affairs, Ukraine

e-mail: dimatsekhan@gmail.com

Abstract. The article defines the essence of the preparatory proceedings as an independent stage of the criminal process. The judicial situation is defined and characterized as an independent category. The typical unfavorable situations that arise during the criminal prosecution in the preparatory proceedings are highlighted. The system of tasks that arise before the prosecutor in each of the above situations is formulated. The organizational and tactical algorithms of the prosecutor's actions in case the court returns the indictment are outlined. The typical mechanisms of the prosecutor's actions in case of refusal by the court to approve a plea agreement are described. It is emphasized that the organizational and tactical model of further criminal prosecution is determined by the result of resolving court situations that arise during the preparatory proceedings.

Keywords: criminal prosecution; preparatory proceedings; prosecutor; court situation.

У відповідності до ч.1 ст.314 КПК України після отримання обвинувального акта, клопотання про застосування примусових заходів виховного або медичного характеру або клопотання про звільнення від кримінальної відповідальності суд не пізніше п'яти днів з дня його надходження призначає підготовче судово засідання, в яке викликає учасників судового провадження. Як відзначають дослідники підготовче провадження – це стадія кримінального провадження, яка полягає у тому, що суд у встановленому законом процесуальному порядку, не вирішуючи наперед питання про винуватість (крім передбачених КПК України випадків під час здійснення кримінального провадження на підставі угод, звільнення особи від кримінальної відповідальності), розглядає питання про достатність підстав для призначення судового розгляду і про підготовку до судового засідання[4].

Під час судового розгляду, не в меншій мірі, аніж під час досудового розслідування, ситуації впливають на процес доказування. На відміну від ситуацій розслідування, де у якості основного елемента виступає дефіцит інформації, у судовій стадії визначальними є дещо інші фактори. У якості основного виступає зміна обсягу доказової чи іншої інформації на різних етапах судового розгляду. Вказане відбувається за рахунок розвитку принципу змагальності. Дещо змінилась функція суду у дослідженні доказів за рахунок посилення процесуальної активності сторін. Позиції державного обвинувача та захисту, їх дії спрямовані на дослідження доказів, отримання нових доказів, прагнення підсудного уникнути кримінальної відповідальності чи пом'якшити свою вину. Саме ці фактори впливають на зміну інформації та обстановки у суді[2]. Продовжуючи автор відзначає, що судова ситуація – це об'єктивний стан судового розгляду, який визначається обсягом, змістом судових доказів та іншої інформації, яка знаходиться у розпорядженні суду на момент початку чи у процесі судового слідства[2].

Не заперечуючи напрацьованих наукових підходів, зауважимо, що на нашу думку, кожна стадія судового розгляду характеризується типовими ситуаціями, які можуть бути структуровані на відповідні типологічні групи за різними критеріями.

На нашу думку, детальнішого аналізу потребують несприятливі судові ситуації, які негативно впливають на організацію і тактику кримінального переслідування. Опрацювання практики підтримання прокурорами державного обвинувачення дозволяє виокремити такі різновиди несприятливих судових ситуацій у підготовчому провадженні.

Так, у якості *першої несприятливої судової ситуації* можна виокремити ситуацію, яка характеризується задоволенням судом клопотання обвинуваченого чи його захисника щодо зміни запобіжного заходу із тримання під вартою на будь-який інший запобіжний захід не пов'язаний з ізоляцією обвинуваченого. У даному випадку можна виходити із загальної тези, що у разі обрання під час досудового розслідування обвинуваченому запобіжного заходу у виді тримання під вартою існував увесь комплекс ризиків, які визначені у ч.1 ст.177 КПК України. Складність такої судової ситуації додатково зумовлюється тим, що КПК України надає право заявити таке клопотання безпосередньо під час підготовчого провадження, що унеможливує детальне ознайомлення прокурора із останнім. У такі судові ситуації перед прокурором постає ряд типових завдань, які підлягають розв'язанню, зокрема:

- вивчення клопотання про зміну запобіжного заходу у виді тримання під вартою, зокрема його мотивувальної частини та визначення тих обставин, які наводять стороною захисту щодо усунення ризиків, передбачених ч.1 ст.177 КПК України;

- оцінка необхідності апеляційного оскарження вказаної ухвали суду та підготовка необхідних процесуальних документів;

- організація оперативного контролю за обвинуваченим звільненим із під варти шляхом організації взаємодії із відповідними оперативними підрозділами. Метою організації такого оперативного контролю є: *по-перше*, виявлення та своєчасне попередження спроб протидії кримінальному переслідуванню з боку обвинуваченого, який знаходиться на волі; *по-друге*, встановлення кола спілкування обвинуваченого та виявлення раніше невідомих його зв'язків із подальшою їх перевіркою на причетність до вчинення злочину; *по-третє*, виявлення речових доказів, які не були отримані під час досудового розслідування; *по-четверте*, своєчасне виявлення ознак та вжиття заходів щодо перешкоджання обвинуваченому уникнути кримінального переслідування та кримінального покарання.

Як *другу несприятливу судову ситуацію* можна виокремити ситуацію, яка характеризується поверненням обвинувального акта прокурору як це передбачено п.3 ч.3 ст.314 КПК України. Повернення обвинувального акта прокурору має процесуальне та непроцесуальне значення, суттєво впливаючи на подальше просування кримінального провадження.

Загалом необхідно наголосити, що з організаційно-тактичного боку така ситуація є несприятливою, адже формує у суду уявлення щодо неналежної та формальної підготовки прокурора до підтримання державного обвинувачення. Водночас, наявність такого інституту в окремих випадках, хоч і змушує прокурора переглянути сформовану організаційно-тактичну модель підтримання державного обвинувачення, дозволяє посилити свою процесуальну позицію за рахунок проведення окремих процесуальних дій визначених в ухвалі.

Крім того, у контексті аналізу такої ситуації особливу увагу необхідно звернути на судову практику, яка є доволі спірною та неоднозначною і пов'язана із поверненням прокурору обвинувального акта на підставі неправильної та/або неповної кваліфікації кримінального правопорушення. Так, Івано-Франківський міський суд Івано-Франківської області виніс ухвалу щодо повернення обвинувального акта прокурору з такою мотивацією: *“судом встановлено, що Особа 3 заподіяв працівнику правоохоронного органу легкі тілесні ушкодження у зв'язку із виконанням цим працівником службових обов'язків, що потребує додаткової кваліфікації за відповідною частиною ст.345 КК України, однак описані в обвинувальному акті дії обвинуваченого необґрунтовано та безпідставно у визначеному законом порядку обвинуваченому не інкриміновано”*[5] У даному випадку обвинувальний акт повернуто прокурору, фактично, у зв'язку із необхідністю перекваліфікації дій обвинуваченого або висунення йому додаткового обвинувачення.

Відзначимо, що постановлення відповідної ухвали щодо повернення обвинувального акта прокурору, фактично, на підставі того, що на думку суду дії обвинуваченого потребують перекваліфікації та/або додаткової кваліфікації (по-суті висунення додаткового обвинувачення), суд формує не лише несприятливу судову ситуацію для державного обвинувача, а, фактично, у багатьох випадках робить її безвихідною.

Зауважимо, що основним способом її вирішення з боку державного обвинувача є апеляційне оскарження такої ухвали в апеляційному порядку, але у випадку відмови у задоволенні апеляційної скарги прокурора та залишення ухвали суду першої інстанції без змін взагалі незрозумілим залишається подальший алгоритм дій прокурора. Більше того, постановляючи вказані ухвали суди не вказують за допомогою яких процесуальних дій вказані недоліки можуть бути усунуті. Безумовно, що у практичній площині скласти новий обвинувальний акт чи внести зміни щодо перекваліфікації дії особи із посиланням на конкретні джерела доказів та аркушів матеріалів кримінального провадження без проведення слідчих (розшукових) дій та інших процесуальних дій неможливо, а після направлення кримінального провадження сторона обвинувачення позбавляється можливості проводити процесуальні дії пов'язані із одержанням фактичних даних які можуть бути використаними як докази у кримінальному провадженні.

Опитування працівників прокуратури свідчить, що, наразі, у практичній площині є напрацьованими декілька варіантів вирішення такої судової ситуації, які варіюються в залежності від змісту ухвали суду щодо повернення обвинувального акта прокурору:

по-перше, у випадку, якщо підставою для повернення обвинувального акту прокурору є необхідність перекваліфікації дій обвинуваченого у межах однієї статті КК України – зміна змісту викладення обставин вчинення кримінального правопорушення, формулювання обвинувачення за відповідною частиною статті КК України та направлення обвинувального акту до суду. Із організаційно-тактичного боку застосування такого алгоритму супроводжується широким спектром проблем, які в подальшому значно ускладнюють доведення обвинувальної тези у суді, зокрема: а) не встановлення під час досудового розслідування обставин, які мають ключове значення для обвинувачення особи за конкретною частиною статті КК України, наприклад невстановлення способу проникнення особи до житла чи іншого володіння особи під

час вчинення крадіжки; б) не проведення значної кількості необхідних слідчих (розшукових) та негласних слідчих (розшукових) дій, які підтверджують вчинення злочину у спосіб, який характеризується як кваліфікуюча ознака для вказаного кримінального правопорушення.

Таким чином, для державного обвинувача утворюється судова ситуація, яка потребує вирішення таких завдань: а) формування нового обвинувачення базуючись на матеріалах, які наявні у кримінальному провадженні, адже можливість проведення слідчих (розшукових) дій відсутня; б) повторних аналіз матеріалів кримінального провадження із урахуванням нової кваліфікації кримінального правопорушення; в) оцінка кількості та якості фактичних даних, які містяться у матеріалах кримінального провадження та обґрунтовують нове обвинувачення; г) перегляд тактичного підходу щодо порядку представлення обвинувальних доказів у суді; д) визначення переліку слідчих дій та інших заходів щодо проведення яких необхідно буде клопотати під час судового розгляду із метою отримання належних та допустимих доказів, які підтверджують обвинувальну тезу під час судового розгляду;

по-друге, у випадку, якщо підставою для повернення обвинувального акту прокурору є необхідність додаткової кваліфікації дій особи обвинуваченого – внесення відомостей до ЄРДР щодо вчинення особою відповідного кримінального правопорушення – проведення досудового розслідування у межах якого особі повідомляється про підозру у вчиненні конкретного злочину – формування обвинувачення (складання обвинувального акта) – направлення матеріалів справи до суду у загальному порядку визначеному КПК України із подальшим клопотанням про об'єднання кримінальних проваджень.

На думку працівників прокуратури іншого шляху вирішення такої ситуації не існує, оскільки: а) особі не повідомлялось про підозру у вчиненні іншого кримінального правопорушення під час досудового розслідування; б) процесуальний механізм щодо повідомлення особі про підозру у межах цього ж провадження відсутній; в) фактичні обставини щодо вчинення особою діяння, яке потребує додаткової кваліфікації не встановлювались. Фактично, мова йде про необхідність проведення нового досудового розслідування. У той же час, не вирішеним залишається питання щодо дій прокурора у контексті поверненого йому судом обвинувального акта.

Крім того, у разі виникнення такої судової ситуації та внесення після повернення прокурору обвинувального акта відомостей до ЄРДР та повідомлення особі про підозру у вчиненні кримінального правопорушення вказані кримінальні провадження об'єднуються в одне на стадії досудового розслідування на підставі ч.1 ст.217 КПК України у випадку, якщо досудове розслідування зможе бути завершене у встановленні законом строки. Водночас, тут необхідно зауважити, що реалізація такого алгоритму є доволі неоднозначною, адже в одному із проваджень досудове розслідування закінчене складанням та направленням обвинувального акту до суду, а норми КПК України не містять вказівки на те, що у разі повернення обвинувального акта прокурору з будь-яких підстав він втрачає значення як процесуальних документ, тобто обвинувальний акт у конкретному кримінальному провадженні існує, і, лише на думку суду потребує уточнення, тобто досудове розслідування закінчене. Водночас, необхідно звернути увагу й на протилежну точку зору, яка висловлюється професійними захисниками і яку ми підтримуємо.

Зважаючи на такий підхід прокурор у разі наявності достатніх строків для досудового розслідування може об'єднати кримінальні провадження та направити до суду обвинувальний акт із усуненими недоліками.

по-третьє, у випадку, якщо підставою для повернення обвинувального акту прокурору є необхідність усунення технічних недоліків обвинувального акта – опрацювання ухвали суду – визначення та аналіз встановлених судом недоліків – усунення вказаних недоліків – направлення обвинувального акту до суду;

по-четверте, у випадку якщо підставою для повернення обвинувального акта прокурору є усунення окремих змістовних недоліків, зокрема щодо опису діяння особи, зокрема як відзначалось у наведеному нами вище листі Вищого спеціалізованого суду з розгляду цивільних і кримінальних справ від 3 жовтня 2012 року “Про порядок здійснення підготовчого провадження відповідно до Кримінального процесуального кодексу України” у зв'язку із надмірною натуралізацією акту злочину – опрацювання ухвали суду – внесення змістовних змін до обвинувального акту – направлення його до суду.

У якості *третьої несприятливої судової ситуації* можна виокремити ситуації, коли суд у підготовчому судовому засіданні відмовляє у затвердженні угоди та повертає кримінальне провадження прокурору для продовження досудового розслідування.

У контексті аналізу такої несприятливої судової ситуації заслуговує на увагу аналіз ч. 2 ст. 474 КПК України, яка визначає, що розгляд щодо угоди проводиться судом під час підготовчого судового засідання за обов'язкової участі сторін угоди з повідомленням інших учасників судового провадження. Відсутність інших учасників судового провадження не є перешкодою для розгляду.

Розглянемо для початку ситуацію, коли має місце укладення угоди про винуватість під час досудового розслідування, де сторонами виступають прокурор та підозрюваний. Як визначено в КПК України, прокурор повинен невідкладно направити до суду разом з обвинувальним актом підписану угоду про визнання підозрюваним своєї винуватості у вчиненні протиправного діяння, передбаченого КК

України. Проте законодавець жодного разу не наголошує на тому, яке значення в часовому проміжку має це «невідкладно», здається досить логічним, що тільки-но між сторонами було укладено угоду, то відразу слід надсилати її до суду з обвинувальним актом, проте ситуація ускладнюється тим, що зазвичай обвинувальний акт складається не самим прокурором, а слідчим, прокурор у даному випадку лише затверджує вказаний процесуальний документ, проте і сам наділений повноваженнями його складати, тобто на практиці поняття «невідкладно» є досить оціночним, як і тлумачення в межах КПК України «розумності процесуальних строків». Проте варто наголосити, що КПК України передбачає також випадки, коли дозволено відкласти направлення до суду угоди з обвинувальним актом, зокрема, ч. 1 ст. 474 передбачає, що прокурор має право відкласти направлення до суду обвинувального акта з підписаною сторонами угодою до отримання висновку експерта або завершення проведення інших слідчих дій, необхідних для збирання та фіксації доказів, які можуть бути втрачені із часом, або які неможливо буде провести пізніше без істотної шкоди для їх результату у разі відмови суду в затвердженні угоди.

У науковій літературі висловлюється точка зору, що укладаючи угоду про визнання винуватості прокурор відмовляється від підтримання державного обвинувачення [3]. Проте не можна погодитися з такою думкою, оскільки у випадку укладання угоди про визнання винуватості прокурор зобов'язаний направити до суду також і обвинувальний акт, тобто кримінальне провадження не закривається постановою прокурора під час досудового розслідування, як, наприклад, у випадку відсутності складу злочину, фактично протиправне діяння має місце, є конкретна особа, якій повідомлено про підозру у вчиненні злочину, яка вже обвинувальним актом обвинувачена у його вчиненні та яка визнає свою вину, прокурор в обвинувальному акті визначає межі кримінальної відповідальності і врешті-решт кінцевим процесуальним рішенням, яке виносить суд, є обвинувальний вирок з зазначеним покаранням, тобто у цьому випадку не може йти мови про те, що прокурор відмовляється від підтримання державного обвинувачення. Так як угоди розглядаються судом під час підготовчого судового провадження, відповідно до КПК України прокурор повинен після складання вказаного документа направити його разом з обвинувальним актом (з додатками) до суду (фактично, мова йде про те, що підозрюваний визнає свою вину у вчиненні протиправного діяння, що передбачено Законом України про кримінальну відповідальність), якщо прокурор все ж таки вважає, що під час підписання угоди було допущено якусь помилку, він повинен висловити свою позицію під час підготовчого засідання та звернути увагу суду на можливе порушення вимог законодавства (зокрема може мати місце порушення прав та свобод людини/громадянина, неможливість у даному провадженні укладання угоди через тяжкість протиправного діяння тощо). Цікавим є той факт, що закон вимагає направляти до суду лише угоду з обвинувальним актом без направлення самих матеріалів досудового розслідування. Фактично суд дізнається про обставини справи лише з тексту обвинувального акта (коли ця стадія кримінального процесу, по суті, є заключною, де ухвалюється остаточне судове рішення), складеного слідчим/прокурором та опитування сторін угоди (зокрема суд може опитати обвинуваченого про обставини вчиненого ним протиправного діяння та перевірити його згоду на укладення зазначеної угоди), тобто фактично вирок суду за таких обставин ґрунтується лише на визнанні обвинуваченим своєї вини, що значним чином ускладнює роботу суду, на відміну від укладання зазначеної угоди вже під час судового засідання, де досліджуються докази та матеріали провадження.

Можна підвести підсумок, що тактика участі прокурора у підготовчому провадженні на підставі угод обумовлена, по-перше, видом угоди; по-друге, позицією обвинуваченого потерпілого під час судового засідання. Завданням прокурора є висловлення обґрунтованої правової позиції щодо питання про відповідність угоди вимогам КПК України та КК України та добровільності укладання зазначеної угоди, а також активна участь у дослідженні цих питань, що сприятиме в подальшому постановленню законного та обґрунтованого вироку або ухвали[1].

Підсумовуючи, необхідно наголосити, що ефективна реалізація організаційно-тактичної моделі підтримання державного обвинувачення у подальших стадіях судового провадження зумовлюється різновидом судової ситуації, яка склалась під час підготовчого судового засідання та ефективності дій прокурора щодо вирішення завдань, які виникають у кожній ситуації.

References:

1. Hlovyuk I.V., Andrusenko S.V. (2015) Problemni aspekty uchasti prokurora u sudovomu provadzhenni na pidstavi uгод. Visnyk kryminal'noho sudochynstva. 2015. №2. P. 16-22
2. Korchagin A.YU. (2012) Ponyatiye sudebnoy situatsii. Obshchestvo i pravo. 2012. №2. P. 187-190
3. Merkulov S.M. (2014) Obvynuvachennya u kryminal'nomu sudochynstvi Ukrayiny v konteksti yevropeys'kykh standartiv: avtoref. dys. ... kand. yuryd. nauk: 12.00.09. Donets'k, 2014. 20 p.

4. Tumanyants A.R. (2013) Pidhotovche provadzhennya. Kryminal'nyy protses: pidruchnyk / YU.M. Hroshevyi, V.YA. Tatsiy, A.R. Tumanyants ta in. / za red. V.YA. Tatsiya, YU.M. Hroshevoho, O.V. Kaplinoyi, O.H. Shylo. Kharkiv: Pravo, 2013. P. 518-527

5. Ukhvala Ivano-Frankivs'koho mis'koho sudu Ivano-Frankivs'koyi oblasti vid 11 zhovtnya 2018 roku u spravi №344/6833/18

Типичные судебные ситуации на стадии подготовленного производства при рассмотрении уголовных дел

Янковая Людмила Юриевна, e-mail: dimatsekhan@gmail.com

Одесский государственный университет внутренних дел, г. Одесса, Украина.

Аннотация. В статье определена сущность подготовительного производства как самостоятельной стадии уголовного процесса. Определены и охарактеризованы судебную ситуацию как самостоятельную категорию. Выделены типичные неблагоприятные ситуации, которые возникают при осуществлении уголовного преследования в подготовительном производстве. Сформулировано систему задач, которые возникают перед прокурором в каждой из приведенных ситуаций. Определены организационно-тактические алгоритмы действий прокурора в случае возвращения судом обвинительного акта. Охарактеризованы типичные механизмы действий прокурора в случае отказа судом в утверждении соглашения о признании виновности. Отмечено, что организационно-тактическая модель дальнейшего осуществления уголовного преследования обусловлено результатом решения судебных ситуаций, которые возникают во время подготовительного производства.

Ключевые слова: уголовное преследование; подготовительное производство; прокурор; судебная ситуация.

Centre for European Reforms Studies a.s.b.l.
(Grand Duchy of Luxembourg)

European Reforms Bulletin

scientific peer-reviewed journal

2020
No. 2

Passed for printing 11.05.2020. Appearance 15.05.2020.
Typeface Times New Roman. Circulation 100 copies.

Design, computer page positioning, layout: **Centre for European Reforms Studies, a.s.b.l. Grand Duchy of Luxembourg**
All the articles are published in author's edition. Publishing institution: **Centre for European Reforms Studies, a.s.b.l. Grand Duchy of Luxembourg** (Registre de commerce et des sociétés, Luxembourg, F 10.340, siège social: L-1541 Luxembourg, 36, boulevard de la Fraternité),
+352661261668, e-mail: bulletin@email.lu, <http://cers.eu.pn/bulletin.html>